

Arrest

nr. 186 683 van 10 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2016, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de bevelen van 20 december 2016 om het grondgebied te verlaten, alle beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 3 januari 2017.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 20 december 2010 België binnen en dienen een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Op 22 april 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 64 456 van 5 juli 2011 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 1 juli 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 13 september 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 3 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag ongegrond is. Bij arrest van de Raad nr. 158 958 van 18 december 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 23 juni 2015 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Bij arrest van de Raad nr. 158 966 van 18 december 2015 worden deze bevelen vernietigd.

Op 17 juli 2015 vragen verzoekers verlenging van de termijn van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juli 2015 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris een verlenging toe te staan. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 15 oktober 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 juli 2011 ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 2 mei 2016 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 8 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 1 juli 2011 ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 6 september 2016 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 10 november 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 juli 2011 ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer X.

Op 20 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 15 oktober 2015 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2015 werd ingediend door :

A., A. (R.R. xxxxxx)

Geboren te T. op (...)1974

A., L. (R.R. xxxxxx)

Geboren op (...)1975

Wettelijke vertegenwoordigers van:

A., S. (R.R. xxxx)

Geboren op (...)1999

A., E. (R.R. xxxxxx)

Geboren op (...)2000

A., A. (R.R. xxxxxx)

Geboren op (...)2004

A., L. (R.R. xxxxxx)
Geboren op (...) 2007
Nationaliteit: Servië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan eerst in het kader van de asielprocedure en later in het kader van hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 07.07.2011 met een beslissing 'zonder voorwerp' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun aanvraag 9ter werd op datum van 10.11.2016 afgesloten met een ongegronde beslissing.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij ernstige problemen hebben in hun land van herkomst waar zij geen normaal en veilig leven zouden kunnen leven. Echter, zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij ernstige problemen hebben en geen veilig en normaal leven zouden kunnen hebben, volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voren brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij in hun land van herkomst in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie zouden verkeren. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 36 jaar (voor mijnheer) en 35 jaar (voor mevrouw) in Servië, waar ze geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een financieel zwakke en kwetsbare positie zouden terechtkomen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun ononderbroken verblijf in België sinds december 2010 als buitengewone omstandigheid. Zij beroepen zich op de duur van haar verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het

buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie, hen afgeleverd in het kader van hun aanvraag 9ter dd.d. 02.07.2011, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou leiden tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem dat zij niet zouden kennen. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Servië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Servië niet zouden kunnen aansluiten op school. Alle kinderen zijn geboren in Servië en pas op latere leeftijd naar België gekomen. Voor de drie oudste kinderen kunnen we ervan uitgaan dat ze, gezien hun leeftijd bij aankomst in België (voor S. 11 jaar, voor E. 10 jaar en voor A. 6 jaar), reeds in het land van herkomst naar school gingen. Bovendien hebben de kinderen ook via hun ouders een band met Servië. Verzoekers hebben immers de Servische nationaliteit en zijn in Servië geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Servische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het aldus niet aannemelijk dat hun kinderen niet zouden kunnen herintegreren in het Servische schoolsysteem.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen medisch opgevolgd worden in België, met name S. en L. Ter staving hiervan leggen betrokkenen verschillende attesten voor, met name voor L. een schrijven van Dr. D. d.d. 06.07.2015, een consultatie bij het PMS en haar medisch dossier; voor S. een schrijven van Dr. D. d.d. 06.07.2015 en voor A. een schrijven van Dr. D. evenals laboresultaten. We stellen vast dat er met betrekking tot de kinderen geen actuele medische attesten worden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat er sprake is van een actueel medisch probleem. Bovendien wordt er nergens in de voorgelegde stukken aangehaald dat de kinderen niet in staat zouden zijn om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst, er is immers nergens sprake van dat reizen wordt afgeraden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op de medische problematiek van mevrouw A., ter staving waarvan zij een medisch attest d.d. 17.09.2015 van Dr. B. voorlegt. Haar behandelende arts meent dat zij om medische redenen niet in staat zou zijn om terug te keren naar haar herkomstland en dat zij haar behandeling in België dient verder te zetten. Echter, de medische problematiek van betrokkene werd reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Betrokkene deed namelijk een aanvraag 9ter op 02.07.2011 die ongegrond werd afgesloten op datum van 10.11.2016 omdat de behandeling van haar medische problematiek mogelijk is in het land van herkomst, omdat haar gezondheidstoestand reizen niet belemmert en omdat er vanuit medisch oogpunt geen contra-indicatie is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. Het in kader van huidige aanvraag 9bis voorgelegde medische attest werd reeds voorgelegd in het kader van haar aanvraag 9ter. Betrokkene voegt geen nieuwe medische stukken toe aan de stukken die zij reeds voorlegde bij de dienst 9ter. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat zij een lopend annulatieberoep hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing d.d. 03.07.2012. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.12.2015. Een nieuwe beslissing werd genomen op 10.11.2016. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet meer nuttig beroepen op dit lopend beroep.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat bij een terugkeer naar Servië hun integratieproces zal worden afgebroken voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet zal worden gedaan waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 12, artikel 16 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. De advocaat vermeldt dat de kinderen gehoord willen worden overeenkomstig artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. Artikel 12 wordt gerespecteerd doordat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders voor zichzelf en hun kinderen. In deze aanvraag hebben de kinderen alle feitelijke informatie kunnen verschaffen en kunnen staven met nuttige stukken. Ook nadien was het voor de kinderen mogelijk bijkomende elementen aan te brengen. Artikel 12 IVRK stelt dat de gelegenheid te worden gehoord dient te geschieden op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Gezien de hoorplicht niet speelt bij een beslissing nopens een aanvraag om machtiging tot verblijf (onderhavige administratieve beslissing berust immers niet op het persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst) berust er geen verplichting de kinderen nadat deze hun mening reeds hebben kunnen uiten via de aanvraag en eventuele latere stukken ook nog eens mondeling te horen. Inzake artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat zij evenmin onder de uitsluitingsgronden zoals beschreven in artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet vallen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij hier hechte sociale banden zouden hebben opgebouwd, dat zij goed Nederlands en Frans zouden spreken, dat zij hun verantwoordelijkheid zouden wensen op te nemen, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de overheid, dat zij absoluut werkwilbig zouden zijn, dat zij een arbeidsovereenkomst zullen ondertekenen en een arbeidskaart zullen aanvragen zodra zij over de nodige documenten beschikken, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van het OCMW, dat zij opleidingen gevolgd zouden hebben evenals een inburgeringscursus, dat zij bij meerdere mensen gekend zouden zijn als positief ingestelde en sociale medemensen die een kans verdienen, dat zij gewaardeerd zouden worden als integere personen, dat zij zich volledig aangepast zouden hebben aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak, dat zij personen zouden zijn waar je op kan rekenen, dat ze mensen zouden zijn met een goede ingesteldheid en dat mijnheer A. zijn attest van inburgering voorlegt evenals deelcertificaten Nederlandse taalles, zijn attest maatschappelijke oriëntatie, een deelname bewijs aan de cursus mind-spring en dat mevrouw A. een aanwezigheidsattest voorlegt voor Nederlandse taallessen, een deelcertificaat Nederlandse taalles, haar attest maatschappelijke

oriëntatie, een deelnamebewijs aan de cursus mind-spring evenals verschillende getuigenverklaringen voor het hele gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 20 december 2016 worden ook bevelen genomen om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekers. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing:

Ten opzichte van verzoeker:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel Hongarije d.d. 18.12.2010. Zijn asielprocedure werd negatief afgesloten op datum van 07.07.2011. Zijn aanvraag 9ter, op basis waarvan hij in het bezit was van een attest van immatriculatie, werd ongegrond afgesloten op datum van 10.11.2016. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

Ten opzichte van verzoekster:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

A. S., geboren op (...)1999, nationaliteit: Servië

A. E., geboren op (...)2000, nationaliteit: Servië

A. A., geboren op (...)2004, nationaliteit: Servië

A. L., geboren op (...)2007, nationaliteit: Servië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Het paspoort van betrokkene bevat een inreisstempel Hongarije d.d. 18.12.2010. Haar asielprocedure werd negatief afgesloten op datum van 07.07.2011. Haar aanvraag 9ter, op basis waarvan zij in het bezit was van een attest van immatriculatie, werd ongegrond afgesloten op datum van 10.11.2016. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“M.b.t. de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 20 december 2016 :

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd.

Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van draagkrachtige elementen.

De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen).

Bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rechtens aanvaardbare motieven.

Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn.

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Zij dient de beslissing te steunen op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

(MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49).

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

“Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen steunt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.” (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en zijn kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds december 2010 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoekers negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en hun kinderen en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 20 december 2016 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het

verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 20 oktober 2015 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 20 oktober 2015 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kinderen verhinderen in hun land van herkomst, Servië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Servië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ; hun langdurig verblijf in België sedert december 2010 ; hun verregaande integratie in het land dewelke werd aangetoond aan de hand van meer dan 150 stavingsstukken waaronder aanbevelingsbrieven van Belgische burgers ; behaalde attesten van gevolgde opleidingen ; het gegeven dat hun kinderen in België naar school gaan vanaf 2010 tot op heden etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers en hun kinderen verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst , waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers en hun kinderen verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in december 2010), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat uit de gegeven motivering niet blijkt dat verwerende partij alle diverse gegevens aanwezig in het dossier op een zorgvuldige en redelijke manier heeft onderzocht. Uit het geheel van de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde argumenten van 20 oktober 2015 blijkt nochtans dat een ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging een rationele en aanvaardbare oplossing zou zijn. Verwerende partij zou het redelijkheidsbeginsel schending doordat de beslissing hen verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, waarmee zij door hun lange afwezigheid de banden verbroken hebben.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen duidelijk worden aangegeven. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk is, omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten te besluiten dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen vanuit het land van herkomst.

Er wordt ook toegelicht om welke redenen de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden weerhouden:

"(...)"

De bestreden beslissing stelt verzoekers derhalve in staat kennis te nemen van de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden blijken en dit op een wijze dat zij op nuttige wijze de afweging kunnen maken of het zinvol is om deze beslissing in rechte aan te vechten, bijvoorbeeld omdat een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling zou zijn gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' voorzien in de wet. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. (RvV 9 december 2014, nr. 134.782)

Verzoekers leveren verder kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, doch gaat eraan voorbij dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is over te gaan tot een beoordeling van de aanvraag.

Verzoekers betwisten niet artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering in de zin dat in buitengewone omstandigheden de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verzoekers betogen dat er in hun hoofde wel sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Verzoeker geven hierbij als dusdanig niet aan dat met bepaalde door hen ingeroepen elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers herhalen verder de door hen in zijn aanvraag voor een machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheden –waarbij zij andermaal wijzen op hun vlucht uit het land van herkomst, hun verblijf en integratie en het gegeven dat hun kinderen hier naar school gaan– en geven zo aan hierin te volharden, doch het komt niet aan de Raad toe de beoordeling van het bestuur over te doen. Verzoekers beogen immers een herbeoordeling, waarvoor de Raad zoals supra opgemerkt niet bevoegd is. Verzoekers tonen aldus niet aan dat verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken te verwijzen naar het motief van de bestreden beslissing dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten en dat de integratie niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid. Verzoekers laten echter na enige kritiek met betrekking tot die motieven uiteen te zetten, nu zij zich vervolgens slechts beperken te betogen dat "uit de gegeven motivering niet blijkt dat verwerende partij alle diverse gegevens aanwezig in het dossier op een zorgvuldige en redelijke manier heeft onderzocht". Zij laten echter na de gegevens aan te duiden waarmee verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden. Bij gebrek aan enige concretisering van voormelde kritiek, stelt verwerende partij dan ook vast dat verzoekers er niet slagen de door hen aangevoerde schending aannemelijk te maken.

Voor zover verzoekers het motief zouden betwisten dat de integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoort, kan verder worden aangegeven dat de buitengewone omstandigheden er niet toe strekken te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar wel aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Een interpretatie waarbij "het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen", doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe:

“Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd.

Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (Parl. St.Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

De elementen van integratie, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Er wordt zodoende terecht gemotiveerd dat “De elementen van integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” Zie dienaangaande ook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 152.866 van 18 september 2015:

“(...).”

Door verder op vage en algemene wijze te betogen dat “uit het geheel van de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde argumenten van 20 oktober 2015 bleek dat een ontvankelijk verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging een rationele en aanvaardbare oplossing was”, tonen verzoekers niet aan als zou verwerende partij op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze tot de thans bestreden beslissing zij gekomen.

Waar verzoekers tot slot de schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, opdat het redelijkheidsbeginsel kan worden geschonden geacht, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

Verwerende partij laat gelden dat verzoekers niet aantonen dat zij niet in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling kon komen dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die de aanvraag om machtiging tot verblijf via de burgemeester van zijn verblijfplaats in België verantwoord (RVV, nr. 12.412, 10 juni 2008)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens niet ernstig.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg

de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers voeren aan dat hun aangevoerde integratie niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid, terwijl deze integratie niet in vraag wordt gesteld. Verzoekers menen dat dit onzorgvuldig en onredelijk is. Verzoekers menen dat de verwerende partij niet in alle objectiviteit en niet in alle redelijkheid, alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in hun aanvraag in acht heeft genomen, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk. Verzoekers wijzen er op dat het volstaat dat zij aantonen dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om naar Servië terug te keren en vandaar de aanvraag in te dienen om te spreken van uitzonderlijke omstandigheden. Verzoekers hameren erop dat de verwerende partij het geheel van de argumenten diende te beoordelen om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen. Dit is *in casu* niet gebeurd.

2.1.3.3. De aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was

ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 15 oktober 2015 hebben verzoekers het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- de asielaanvraag van verzoekers werd afgewezen maar verzoekers houden vol dat zij wel degelijk persoonlijke problemen hebben gekend in Servië en daar geen normaal en veilig leven kunnen leiden;
- verzoekers verblijven in België sinds 2010, zij wijzen op hun langdurig verblijf, dit is ononderbroken en zij leggen getuigenverklaringen voor, zij hebben in die periode ook diverse cursussen en opleidingen gevolgd, zij hebben gepoogd om een wettig verblijf te verkrijgen en zij zijn duurzaam lokaal verankerd, ze hebben hechte sociale banden, ze spreken goed Nederlands en Frans en zijn werkwillig;
- de vier minderjarige kinderen gaan naar school;
- de kinderen worden medisch opgevolgd in België;
- verzoekster zelf wordt ook medisch begeleid sinds 2010 tot heden, verzoekers wachten het beroep af ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing inzake de ongegrondheid van haar aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet;
- door een terugkeer naar Servië wordt het integratieproces van verzoekers onderbroken en mogelijk volledig teniet gedaan, zij hebben geen banden meer met hun land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord, zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.1.3.4. Verzoekers voeren aan dat hun integratie ten onrechte niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

In de bestreden beslissing wordt over hun integratie het volgende overwogen:

“De elementen van integratie (met name het feit dat zij perfect geïntegreerd zouden zijn, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij hier hechte sociale banden zouden hebben opgebouwd, dat zij goed Nederlands en Frans zouden spreken, dat zij hun verantwoordelijkheid zouden wensen op te nemen, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de overheid, dat zij absoluut werkwillig zouden zijn, dat zij een arbeidsovereenkomst zullen ondertekenen en een arbeidskaart zullen aanvragen zodra zij over de nodige documenten beschikken, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van het OCMW, dat zij opleidingen gevolgd zouden hebben evenals een inburgeringscursus, dat zij bij meerdere mensen gekend zouden zijn als positief ingestelde en sociale medemensen die een kans verdienen, dat zij gewaardeerd zouden worden als integere personen, dat zij zich volledig aangepast zouden hebben aan de Belgische levensomstandigheden op sociaal vlak, dat zij personen zouden zijn waar je op kan rekenen, dat ze mensen zouden zijn met een goede ingesteldheid en dat mijnheer A. zijn attest van inburgering voorlegt evenals deelcertificaten Nederlandse taalles, zijn attest maatschappelijke oriëntatie, een deelname bewijs aan de cursus mind-spring en dat mevrouw A. een aanwezigheidsattest voorlegt voor Nederlandse taallessen, een deelcertificaat Nederlandse taalles, haar attest maatschappelijke oriëntatie, een deelnamebewijs aan de cursus mind-spring evenals verschillende getuigenverklaringen voor het hele gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

en

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat bij een terugkeer naar Servië hun integratieproces zal worden afgebroken voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet zal worden gedaan waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Betrokkenen tonen dit

echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.”

Over de duur van hun verblijf in België wordt het volgende overwogen:

“Betrokkenen beroepen zich op hun ononderbroken verblijf in België sinds december 2010 als buitengewone omstandigheid. Zij beroepen zich op de duur van haar verblijf in België als buitengewone omstandigheid. De buitengewone omstandigheden beoogd door 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie, hen afgeleverd in het kader van hun aanvraag 9ter dd.d. 02.07.2011, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform artikel 9ter geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken ook geenszins aannemelijk waarom hierover thans anders zou moeten worden geoordeeld. Zij beperken zich ertoe aan te geven niet akkoord te kunnen gaan met deze beoordeling in de bestreden beslissing, doch tonen op deze wijze het kennelijk onredelijk karakter hiervan niet aan. Verzoekers gaan er ten onrechte van uit dat in de bestreden beslissing hun verblijf in het Rijk en hun integratie zomaar aan de kant worden geschoven. In de bestreden beslissing wordt echter niet geoordeeld dat de ingeroepen duur van het verblijf in België of hun integratie niet is aangetoond, maar enkel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.1.3.5. Verzoekers voeren aan dat het geheel van de argumenten moet worden beoordeeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de verschillende door verzoekers aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door verzoekers aangebrachte elementen aanvaard werden als buitengewone omstandigheid, kan niet worden ingezien waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld. Een dergelijke verplichting kan niet uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden afgeleid.

2.1.3.6. Verzoekers tonen niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.1.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. De omstandigheid dat verzoekers zelf menen dat het onredelijk is om van hen te eisen dat zij teruggaan naar Servië om hun aanvraag vandaar in te dienen, neemt niet weg dat dit een wettelijke

voorzien mogelijkheid is die de verwerende partij *in casu* heeft toegepast. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

2.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“ M.b.t. de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 20 december 2016 (2 x Bijlage 13):
Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/13 Vw.*

Schending van art. 24 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 + van de artikelen 3 & 12 & 16 & 28 & 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989.

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

De bestreden bevelen (dd. 20 december 2016) (2 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 20 december 2016) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoekers op 3 januari 2017.

Hieruit blijkt de verknoctheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 20 december 2016 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 20 december 2016 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 20 december 2016 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 20 december 2016.

Verzoekers wensen daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen de twee Bevelen dd. 20 december 2016.

Verzoekers verblijven in België samen met hun vier kinderen in België sedert 2010.

Verzoekers en hun kinderen zijn duurzaam lokaal verankerd.

Sedert hun aankomst in België hebben verzoekers en hun kinderen hechte sociale banden opgebouwd in de Gemeente waar zij de voorbije zes jaren hebben geleefd.

Indien verzoekers en hun kinderen het grondgebied zouden moeten verlaten, dient de scholing van hun dochters S., E., A., en L. te worden stopgezet en houdt dit een onderbreking in van het schooljaar.

Een terugkeer naar hun land van herkomst leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolstelsel dat de kinderen niet kennen aangezien zij in België meer dan zes jaar lang naar school gaan.

De kinderen gaan sedert het schooljaar 2010 tot op heden ononderbroken naar school in waar zij goede schoolresultaten behalen en beoefenen in België hun hobby's.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers en aan hun kinderen een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen :

...De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.”

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van de twee Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 20 december 2016 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur (zes jaren) van verzoekers en hun kinderen in België en evenmin over het feit dat de kinderen vanaf hun jonge leeftijd zonder onderbreking in België hebben geleefd en geen band met het land van herkomst van hun ouders hebben ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 20 december 2016 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers maximale verblijfsduur van 90 op een periode van 180 ruimschoots zou zijn overschreden, zonder met één woord te spreken over het jarenlang verblijf in België van verzoekers en hun kinderen, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder uitgevaardigde Bevelen dd. 20 december 2016.

Indien verzoekers en hun kinderen dienaangaande op enigerlei wijze zouden zijn gehoord geweest door het Gemeentebestuur van Schaarbeek, hadden zij meer inlichtingen kunnen verstrekken over hun langdurige verblijfsituatie in België en hun totaal gemis aan opvangmogelijkheden in Servië.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekers en hun kinderen de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende hun langdurig verblijf in België en het lopende schooljaar van de kinderen, dan had Verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers en hun kinderen in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoekers en hun kinderen leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers en hun kinderen de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

□ artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

□ artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

□ de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

□ de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Verzoekers verwijzen voorts naar de bepalingen van het Verdrag inzake de rechten van het Kind dd. 20/11/1989 :

Artikel 3 van het Verdrag voorziet dat: "Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 12 van het Verdrag bepaalt dat: "De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid."

Artikel 16 van het Verdrag bepaalt dat: "1. Geen enkel kind mag worden onderworpen aan willekeurige of onrechtmatige inmenging in zijn of haar prive-leven, in zijn of haar gezinsleven, zijn of haar woning of zijn of haar correspondentie, noch aan enige onrechtmatige aantasting van zijn of haar eer en goede naam.

2. Het kind heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting."

Artikel 28 van het Verdrag voorziet het recht op onderwijs van het kind.

In combinatie met de hierboven geciteerde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn ; artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. ; in het licht van het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) en rekeninghoudend met de hierboven geciteerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, had verweerder aan verzoekers en aan hun kinderen op voorhand minstens de gelegenheid moeten geven om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers samen met hun kinderen sinds 2010 in België woonachtig zijn.

De kinderen van verzoekers lopende nog steeds school in België.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen , en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en hun kinderen en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekers en hun kinderen hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers en hun kinderen vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen dd. 20 december 2016 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat : "De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden".

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers en hun kinderen verregaande inspanningen hebben geleverd om zich te integreren en dat de lokale gemeenschap van hun verblijfplaats hun verzoek tot verkrijgen van een verblijfsmachtiging ondersteunt.

In het administratief dossier bevinden zich eveneens bewijzen over het schoollopen van de kinderen.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers en hun kinderen, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Servië) het privé leven van verzoekers en hun kinderen daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers en hun kinderen zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die in hun verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 20 oktober 2015 werden uitgewerkt) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Servië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers (en hun kinderen) en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 20 december 2016 (waaronder de twee Bevelen om het grondgebied te verlaten : 2 x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het tweede middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissingen, voeren verzoekers een schending aan van de motiveringsplicht, het hoorrecht, van de artikelen artikel 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 3, 12, 16, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 8 EVRM.

Verzoekers geven een uitgebreide feitelijk uiteenzetting omtrent hun verblijf op het grondgebied sedert 2010, hun lokale verankering, hun schoolgaande kinderen en hun privéleven. Verwerende partij zou in de bevelen met geen woord reppen over de lange verblijfsduur en het gegeven dat hun kinderen vanaf hun jonge leeftijd ononderbroken op het grondgebied verblijven. Zij stellen verder dat zij niet gehoord zijn geweest en dat zij toelichting hadden kunnen verschaffen omtrent hun langdurig verblijf op het grondgebied en het lopend schooljaar. In casu zou er weldegelijk sprake zijn van een privéleven en/of familieleven en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motieven die aan de bestreden bevelen ten grondslag liggen op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en geen scheiding van de motiveringsplicht aannemelijk maken.

Zoals verzoekers zelf aangegeven werden de thans bestreden bevelen op dezelfde dag genomen als de eerste aangevochten bestreden beslissing, zijnde de onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hierin werd uitgebreid ingegaan op de door verzoekers aangevoerde integratie, hun langdurig verblijf en het schoollopen van hun kinderen. Geen van die elementen werd weerhouden teneinde de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst aan te tonen. Het louter feit dat de motieven dienaangaande niet in de thans bestreden bevelen worden hernomen, wat overigens geenszins verplicht is overeenkomstig enige wettelijke bepaling dan wel beginsel, kan er niet toe doen besluiten dat er geen rekening mee werd gehouden, nu er geen abstractie kan worden gemaakt van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker maken verder geen schending van het hoorrecht aannemelijk. Zij gaan er immers aan voorbij dat zij een aanvraag indienden waarbij zij de mogelijkheid hadden om alle dienstige stukken en elementen voor te leggen die zij belangrijk achtten. Verzoekers hebben dus wel degelijk de mogelijkheid gehad om op een nuttige wijze voor hun standpunt op te komen. Het stond hun bovendien vrij hun aanvraag aan te vullen. De hoorplicht kan evenwel niet worden geïnterpreteerd als zou dit beginsel de verplichting inhouden voor verwerende partij om wanneer zij het voornemen heeft een beslissing te nemen omtrent een aanvraag en verzoekers te bevelen het grondgebied te verlaten, zij die voorgenomen beslissingen zou moeten meedelen aan verzoekers teneinde hun alsnog de mogelijkheid te geven stukken en elementen aan te brengen die de uitkomst van die beslissingen zouden kunnen beïnvloeden.

Het vervullen van de hoorplicht heeft daarenboven maar zin voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekers maken evenwel niet aannemelijk dat zij informatie konden verstrekken waar verwerende partij geen kennis van had en die haar er kon van weerhouden de bestreden beslissingen te nemen. Verzoekers verwijzen dienaangaande immers andermaal naar hun langdurig verblijf op het grondgebied en het schoollopen van hun kinderen, waarmee zoals supra uiteengezet reeds rekening werd gehouden.

Het door verzoekers geschonden geachte artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn werd in België omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zodat aan de bepaling uit de Terugkeerrichtlijn niet langer directe rechtstreekse werking kan worden toegeschreven. (RvV 26 februari 2016, nr. 163.106) Uit het administratief dossier, meer bepaald de synthesenota van 20 december 2016, blijkt dat er voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers die hieraan voorbij gaan tonen geen schending van voormelde bepaling aannemelijk, noch van artikel 8 EVRM.

Aangaande het schoollopen van de kinderen wordt overigens in de synthesenota aangegeven dat verzoekers geen recente schoolattesten hebben voorgelegd, zodat zij niet aantonen dat de kinderen effectief naar school gaan, gegeven dat verzoekers onbesproken laten.

Het staat verzoekers bovendien vrij aan het bestuur een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen ten einde hun kinderen toe te laten hun lopend schooljaar af te maken.

Aangaande artikel 8 EVRM kan tot slot louter ten overvloede nog worden opgemerkt dat los van de vraag of de sociale banden van verzoekers een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken, zij geenszins aantonen dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn voor het verderzetten van het privéleven in het land van herkomst.

Zijzelf kunnen niet dienstig betwisten dat zij het grootste deel van hun leven in hun land van herkomst hebben doorgebracht, en dat die banden onmogelijk helemaal teloor kunnen zijn gegaan. Er kan dus van worden uitgegaan dat zij in staat zijn om hun privéleven in het land van herkomst te hernemen, en een eventuele aanpassingsperiode kan geen schending uitmaken van haar grondrechten.

Door zich louter op de integratie in België te beroepen, terwijl niet kan worden ontkend dat zij voldoende banden hebben met het land van herkomst om daar verder een volwaardig leven op te bouwen, toont zij geenszins aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden waaruit een positieve verplichting van de Staat zou volgen om hun op zijn grondgebied te gedogen.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoekers laat niet toe de door hun aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede en de derde bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu betwisten verzoekers niet dat zij langer in het Rijk verblijven dan de hen toegestane termijn. Verzoekers betwisten op geen enkele wijze de weergegeven motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij hameren er echter op dat er motieven ontbreken in de bevelen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekers voeren aan dat de motieven van de bevelen met geen woord reppen over hun lange verblijfsduur, over het feit dat de kinderen zonder onderbreking in België hebben geleefd en geen band met het land van herkomst van hun ouders hebben. Er werd geen rekening gehouden met het naar school gaan van de kinderen en met het familie- en gezinsleven in België.

In casu blijkt dat verzoekers een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum werden ten opzichte van verzoekers de bevelen genomen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij in het middel aanvoeren dat er sprake is van een *“nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 20 december 2016 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten.”* Verzoekers werden tevens op dezelfde datum ter kennis gebracht van de drie bestreden beslissingen, zodat zij geacht moeten worden op de hoogte te zijn van de motieven van deze drie beslissingen. Bijgevolg kan *in casu* worden vastgesteld dat het volstaat dat de motieven inzake het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekers te lezen zijn in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoekers. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het naar school gaan van de kinderen, met hun lange verblijfsduur en met het familie- en gezinsleven in België. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zich daarin een synthesenota bevindt daterend van 20 december 2016, waarin het volgende wordt vermeld:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft. Betrokkenen tonen niet aan dat er geen scholing in het land van herkomst verkregen kan worden, tevens behoeft de scholing geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien leggen betrokkenen geen enkel recent schoolattest voor en tonen aldus niet aan dat hun kinderen effectief naar school gaan.

2) Gezin- en familieleven:

de gezinseenheid blijft behouden

3) Gezondheidstoestand:

betrokkenen beroepen zich op medische elementen, en dit zowel voor S., L. en L. Ter staving hiervan leggen betrokkenen verschillende medische stukken voor. Echter, al de voorgelegde stukken dateren van 2014 en 2015, waardoor niet duidelijk is of het medische element nog actueel is daar er geen actualisatie is van de medische elementen en dit voor de stukken die betrekking hebben op de kinderen S., L. en A. Mbt mevrouw A., het administratief dossier bevat een aanvraag 9ter gebaseerd op haar medische problematiek, deze werd ongegrond afgesloten op 10.11.2016. de medische elementen werden aldus reeds ten gronde behandeld door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Na het afsluiten van de aanvraag 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier.”

In casu kan worden aangenomen dat het volstaat dat de motieven inzake de kinderen, het gezins- en familieleven, de gezondheidstoestand van verzoekers, hun langdurig verblijf in België, vermeld worden in de beslissing waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De concrete kritiek van verzoekers wordt hieronder onderzocht.

2.2.3.2. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 41 van het Handvest en menen dat zij gehoord moesten worden.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M., ro.* 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden bevelen, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat deze bevelen om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden, moeten worden aangemerkt.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en

familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu voeren verzoekers aan dat, hadden zij de gelegenheid gekregen om meer toelichting te verschaffen, zij hun langdurig verblijf in België hadden kunnen vermelden evenals het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en middenin het schooljaar zitten, en dat dit een invloed had kunnen hebben op de besluitvorming.

Er dient te worden vastgesteld dat het bestuur van al deze zaken op de hoogte was door de aanvraag van verzoekers van 15 december 2015 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag bevindt zich in het administratief dossier en werd onderzocht maar onontvankelijk verklaard door de eerste bestreden beslissing, hierboven weergegeven. Er dient dus te worden vastgesteld dat het bestuur op de hoogte was van de elementen waarover verzoekers gehoord wilden worden, zodat kan worden aangenomen dat het horen van verzoekers geen invloed zou hebben gehad op de tweede en derde bestreden beslissing. Het bestuur was immers op de hoogte van deze elementen en heeft desondanks toch de bevelen genomen.

De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

2.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu hebben verzoekers melding gemaakt van hun familieleven in België in hun aanvraag *d.d.* 15 december 2015.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben

het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de eerste bestreden beslissing, die zoals gezegd op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoekers, wordt over het familieleven en over de kinderen het volgende overwogen:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun

opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou leiden tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem dat zij niet zouden kennen. Verzoekers maken het echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Servië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Servië niet zouden kunnen aansluiten op school. Alle kinderen zijn geboren in Servië en pas op latere leeftijd naar België gekomen. Voor de drie oudste kinderen kunnen we ervan uitgaan dat ze, gezien hun leeftijd bij aankomst in België (voor S. 11 jaar, voor E. 10 jaar en voor A. 6 jaar), reeds in het land van herkomst naar school gingen. Bovendien hebben de kinderen ook via hun ouders een band met Servië. Verzoekers hebben immers de Servische nationaliteit en zijn in Servië geboren en getogen. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Servische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Betrokkenen maken het aldus niet aannemelijk dat hun kinderen niet zouden kunnen herintegreren in het Servische schoolsysteem.”

en

“Betrokkenen beroepen zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 12, artikel 16 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. De advocaat vermeldt dat de kinderen gehoord willen worden overeenkomstig artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag. Artikel 12 wordt gerespecteerd doordat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders voor zichzelf en hun kinderen. In deze aanvraag hebben de kinderen alle feitelijke informatie kunnen verschaffen en kunnen staven met nuttige stukken. Ook nadien was het voor de kinderen mogelijk bijkomende elementen aan te brengen. Artikel 12 IVRK stelt dat de gelegenheid te worden gehoord dient te geschieden op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Gezien de hoorplicht niet speelt bij een beslissing nopens een aanvraag om machtiging tot verblijf (onderhavige administratieve beslissing berust immers niet op het persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst) berust er geen verplichting de kinderen nadat deze hun mening reeds hebben kunnen uiten via de aanvraag en eventuele latere stukken ook nog eens mondeling te horen. Inzake artikel 16 (recht op privacy) dient opgemerkt te worden dat er van een inmenging in het privé- en gezinsleven geen sprake is gezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat de ouders niet van de kinderen gescheiden worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekers steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.”

Tevens wordt vermeld dat *“Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 36 jaar (voor mijnheer) en 35 jaar (voor mevrouw) in Servië, waar ze geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”*

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het naar school gaan van de kinderen, met het verblijf van heel het gezin in België en met het feit dat verzoekers steeds wisten dan hun verblijfssituatie in België precair was. Verzoekers tonen niet aan dat deze overwegingen kennelijk onredelijk zouden zijn. *In casu* wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.2.3.4. Daargelaten de vraag of de aangevoerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, stelt de Raad vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het naar school gaan van de kinderen en dat rekening werd gehouden met het familieleven (het gezin wordt niet van elkaar gescheiden). Artikel 24 van het Handvest houdt in dat rekening moet worden gehouden met de belangen van het kind, wat *in casu* gebeurd is, en dat kinderen hun mening kunnen geven in hen betreffende aangelegenheden. De bestreden beslissingen zijn geen maatregelen die specifiek de kinderen betreffen en hierboven werd reeds gesteld dat *in casu* een schending van het hoorrecht niet is aangetoond. Tevens wijst de Raad op het bestaan van artikel 74/14, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, dat de mogelijkheid biedt om een verlenging te vragen van de termijn van het bevel om de kinderen toe te laten hun schooljaar uit te doen.

2.2.3.5. Over de gezondheid van de kinderen en van verzoekster wordt het volgende overwogen in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kinderen medisch opgevolgd worden in België, met name S. en L. Ter staving hiervan leggen betrokkenen verschillende attesten voor, met name voor L. een schrijven van Dr. D. d.d. 06.07.2015, een consultatie bij het PMS en haar medisch dossier; voor S. een schrijven van Dr. D. d.d. 06.07.2015 en voor A. een schrijven van Dr. D. evenals laboresultaten. We stellen vast dat er met betrekking tot de kinderen geen actuele medische attesten worden voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat er sprake is van een actueel medisch probleem. Bovendien wordt er nergens in de voorgelegde stukken aangehaald dat de kinderen niet in staat zouden zijn om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst, er is immers nergens sprake van dat reizen wordt afgeraden. (...)

Betrokkenen beroepen zich verder op de medische problematiek van mevrouw A., ter staving waarvan zij een medisch attest d.d. 17.09.2015 van Dr. B. voorlegt. Haar behandelende arts meent dat zij om medische redenen niet in staat zou zijn om terug te keren naar haar herkomstland en dat zij haar behandeling in België dient verder te zetten. Echter, de medische problematiek van betrokkene werd reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Betrokkene deed namelijk een aanvraag 9ter op 02.07.2011 die ongegrond werd afgesloten op datum van 10.11.2016 omdat de behandeling van haar medische problematiek mogelijk is in het land van herkomst, omdat haar gezondheidstoestand reizen niet belemmert en omdat er vanuit medisch oogpunt geen contra-indicatie is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst. Het in kader van huidige aanvraag 9bis voorgelegde medische attest werd reeds voorgelegd in het kader van haar aanvraag 9ter. Betrokkene voegt geen nieuwe medische stukken toe aan de stukken die zij reeds voorlegde bij de dienst 9ter. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat zij een lopend annulatieberoep hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing d.d. 03.07.2012. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18.12.2015. Een nieuwe beslissing werd genomen op 10.11.2016. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet meer nuttig beroepen op dit lopend beroep.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de kinderen en van verzoekster. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.6. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een motiveringsgebrek, van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van artikel 41 van het Handvest.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET